

den nærmere udformning af sådanne prioriteringer.

I sin artikel »Forsinkelser i den offentlige Forvaltning« (Juristen 1965, side 193-207) anfører professor Poul Andersen bl.a. følgende (side 205):

»De typiske forsinkelser skyldes forsømmelse, manglende kontrol med sagsbehandlingen, personalemangel og andre omstændigheder, som udelukker, at forsinkelser kan anses for tilsigtede (*simpel forsinkelse*). Men det forekommer, at forsinkelser er tilsigtede, idet forvaltningsmyndigheden forfølger et bestemt formål med at trække tiden ud (*kvalificeret forsinkelse*).«

Jeg har fundet at burde overveje, om der i de foreliggende sager er tale om »kvalificeret forsinkelse« i den forstand, at Direktoratet for Udlændinge – efter samråd med Justitsministeriet – ved at undlade eller udsætte sagernes afsluttende behandling har tilsigtet at øge muligheden for at få herboende tamilske flygtninge til at vende tilbage til Sri Lanka.

Uanset det mangelfulde grundlag for Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges henvisninger til prioriteringshensyn og til tilkendegivelser m.v. fra UNHCR, finder jeg dog ikke med tilstrækkelig sikkerhed at kunne karakterisere forsinkelsen af sagsbehandlingen som udtryk for en sådan hensigt. Jeg må dog lægge til grund, at det for Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge måtte stå klart som en nærliggende mulighed, at forsinkelsen af sagsbehandlingen kunne få adskillige af de herboende flygtninge til at forsøge at vende til-

bage til hjemlandet, uanset risikoen herved. Jeg har derfor også forståelse for, at forløbet i de enkelte sager hos klagerne selv har kunnet efterlade det indtryk, at man derved søgte at få dem til at vende tilbage til hjemlandet.

7. Jeg må – under henvisning til ovenstående – finde det overordentlig kritisabelt, at Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge har undladt at færdigbehandle ansøgninger om familiesammenføring vedrørende tamilske flygtninge inden for en rimelig tid. Jeg skal i den forbindelse erindre om, at det drejer sig om sager, hvor de pågældende har et retskrav på meddelelse af opholdstilladelse. Samtidig skal jeg påpege, at det er sager af meget væsentlig betydning for de pågældendes familiemæssige situation, herunder forholdet til deres mindreårige børn.

Da Direktoratet for Udlændinge – efter min meddelelse den 9. december 1988 om, at jeg havde genoptaget behandlingen af sagen – har meddelt opholdstilladelse i samtlige de ovennævnte (side 8, pkt. 2) 21 sager, og da Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at direktoratet ved den videre behandling af tamilske familiesammenføringssager vil være særlig opmærksom på tilfælde, hvor sagsbehandlingstiden har været længere end normalt, har jeg ikke nu anledning til at foretage yderligere i sagen.

Jeg har samtidig hermed gjort Folketingets Retsudvalg bekendt med denne skrivelse.

De udlånte akter vedlægges.

Der henvises til Justitsministeriets sag j.nr. 2. k. 1988-3701-104.

Hans Gammeltoft-Hansen

(Bilagene er ikke optrykt her).